

W dniu 29 czerwca obchodzona jest uroczystość św. Piotra i Pawła, dwóch największych Apostołów i budowniczych Kościoła. Chociaż święci apostołowie Piotr i Paweł byli bardzo różni w sposobie zachowania i postępowania, to jednak Kościół czci ich w jednej uroczystości. Różnią się oni bagażem doświadczenia, mają różne koncepcje głoszenia Dobrej Nowiny. Jedno co ich łączy, co mają wspólne, co jest charakterystyczne dla nich obu, to miłość do Chrystusa i drugiego człowieka, dążenie do jedności i dialogu, nieraz bardzo trudnego.

†

Św. Piotr przeszedł szkołę Jezusa, wędrował z Nim, słuchał Jego nauk, był świadkiem cudów, uzdrowień i wskrzeszeń. Miał chwile wzniosłe, jak i chwile upadku, i nawet moment zaparcia się Chrystusa. Jakże ważnym dla św. Piotra było spotkanie ze Zmartwychwstałym Chrystusem, gdzie mógł powiedzieć, że kocha Go, chociaż ta miłość nie jest jeszcze doskonałą, chociaż zawodzi, by usłyszeć: „paś baranki moje, paś owce moje...” (por. J 21, 15-16)

Za odważne głoszenie Dobrej Nowiny św. Piotr doświadczył prześladowania, ale i szczególnej interwencji Bożej. W swoim pierwszym liście napisze do chrześcijan: „Postępowanie wasze wśród pogan niech będzie piękne” (1 P 2, 12). Wierzący winni wieść życie piękne, dobre i święte, na obraz życia Jezusa. Nie powinni być zdziwieni, że będą prześladowani, ponieważ Chrystus ukazał wzór, który mają naśladować. W historii nie można pozostać neutralnym: albo się jest ofiarą, albo prześladowcą.

Św. Paweł (Szaweł z Tarsu) najprawdopodobniej nie spotkał się z Chrystusem za Jego ziemskiego życia. Dlatego tak wielkie znaczenie będzie miało nawrócenie Pawła pod Damazkiem. Był faryzeuszem, kładł nacisk na właściwe przestrzeganie Prawa, które zostało dane Mojżeszowi. Faryzeusze widzieli nieszczęścia jako skutek nieprzestrzegania Prawa,

niewierności Bogu. Z kolei Jezus i Jego naśladowcy nie wykazywali takiej gorliwości, dlatego Paweł nie mógł ich zaakceptować. Oczekiwał nadejścia politycznego Mesjasza. Chrystus zginął haniebną śmiercią, ponieważ nie przestrzegał Prawa. Dlatego Paweł podejmuje walkę z tą nową sektą.

Św. Piotr Apostoł zostawił dwa listy, które należą do ksiąg Pisma Świętego Nowego Testa

W drodze do Damaszku Paweł przeżywa nawrócenie. Wydarzenie było na tyle ważne, że św. Łukasz wspomina o tym w Dziejach Apostolskich trzykrotnie (por. Dz 9,1-20; 22,1-16; 26,12-18). Opisy różnią się szczegółami. Za każdym jednak razem pytanie zadane brzmi jednakowo. Jest to ważne ponieważ w jego treści tkwią korzenie dużej części teologii św. Pawła.

Początkowo św. Paweł nie wie z kim ma do czynienia. Gdy Chrystus da mu się poznać, zobaczy wszystko w nowym świetle. Skoro Jezus do niego przemówił musi żyć. Gdy Paweł stanął wobec tej prawdy, uświadomił sobie, że stosunek do Prawa i upokarzająca śmierć Chrystusa były nieistotne. Wszystko uległo zmianie za sprawą Jego powrotu do życia. To sprawiło, że Paweł stwierdził: „Gdyby Chrystus nie zmartwychwstał próżna byłaby nasza wiara” (por. 1 Kor 15, 14). Jeżeli działanie przeciwko uczniom Chrystusa, oznaczało działanie przeciwko Panu Bogu, to te rzeczywistości muszą być tożsame. Potem u Pawła powstanie koncepcja Kościoła jako Ciała Chrystusa (Rz 12, 4-5; 1 Kor 12, 12-27). Rozpoczynając swoją działalność misyjną ma on świadomość swojego wybrania i posłania do pogan, którzy mają być włączeni do Ciała Chrystusa.

Św. Paweł Apostoł jest autorem 13 listów włączonych do ksiąg Nowego Testamentu oraz

Dwie postacie – św. Piotr i św. Paweł – tak różni i tak podobni. Św. Piotr w swojej osobie pokazuje nam to, do czego prowadzi postępowanie oparte na zaufaniu łasce Bożej, a także to, jaki jest wynik postępowania opartego tylko na ufności w ludzkie możliwości. Św. Paweł uczy nas przyłgnięcia z całą mocą do Chrystusa, z którym wprawdzie na początku walczył, ale po tym jak został przez Niego „zdobyty”, stał się Jego walecznym obrońcą i krzewicielem. Obaj uczą nas, że różnymi drogami możemy iść do Pana Boga.